

Arrest

nr. 41 503 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

X Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. D'HULST, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde geen staatsburgerschap te bezitten, nooit over een staatsburgerschap te hebben beschikt en niet te weten van welke afkomst u bent, al is het mogelijk dat u van Oekraïense origine bent. U bent in 1971 op een u onbekende locatie in Oekraïne geboren.

U groeide op in een weeshuis in Pripjat.

Na de Tsjernobylramp in 1986 verhuisde u naar Kiev.

Daar mocht u een studierichting kiezen. U koos voor een militaire opleiding en studeerde aan een zeevaartschool in de stad Nachodka in de buurt van Vladivostok, gelegen in de toenmalige Socialistische Sovjetrepubliek Rusland.

Van 1989 tot 1991 deed u uw legerdienst in Kamtsjatka.

U begon in augustus of september 1991 voor de Russische zeevloot te werken als matroos en had de graad van luitenant. Van 1995 tot 2002 werkte u als adjunct-commandant van de militaire eenheid nr. 5. U werkte als turbinespecialist en was verantwoordelijk voor het functioneren van de nucleaire turbines van onderzeeërs. Nadat in 2002 straling was vrijgekomen van de onderzeeër waarin u meevoer, kreeg u

ander werk. U kwam terecht in een verkenningseenheid waar u onder andere informatie verzamelde over andere onderzeeërs, deze informatie analyseerde en hierover aan uw overste rapporteerde. In 2003 liep uw contract bij de Russische marine af. Uw militair boekje, officierskaart en andere documenten die met uw werk te maken hadden werden door een geheime eenheid van de Russische zeemacht ingehouden opdat uw pensioen geregeld zou worden evenals andere voordelen waar u recht op had. U kreeg te horen dat deze documenten naar Moskou zouden worden opgestuurd. Na uw vertrek van bij de marine vestigde u zich korte tijd in het dorp Buchovoje in de provincie Lipetsk. In 2004 werd u in Moskou opgepakt omdat u geen documenten had. U had zich in Moskou gericht tot het hoofdkwartier van de zeemacht om er naar uw documenten te vragen. U kreeg daar echter te horen dat uw documenten reeds opgestuurd werden naar de generale staf van de Oekraïense zeevloot en ze u verder niet zouden kunnen helpen. Toen u zich daar de volgende dag opnieuw meldde, werd u door de FSB meegenomen. U werd vervolgens gedurende bijna een week vastgehouden in de Loebjanka-gevangenis, het hoofdkwartier van de FSB. Tegen het einde van uw vasthouding werd u geslagen. U werd vrijgelaten en kreeg te horen dat u de Russische Federatie moest verlaten. U vertrok hierop naar Oekraïne waar u zich aan de rand van Kiev vestigde. U woonde op verschillende adressen in de buurt van Borodjanka. U bracht er de tijd door met het renoveren van datsja's. U ging in Kiev naar de generale staf van de Oekraïense zeevloot, maar vernam daar dat er vanuit Rusland geen documenten op uw naam waren toegekomen. Een advocaat die u via een kennis leerde kennen, kwam u vier keer opzoeken. Hij kon u echter niet helpen, zeggende dat er in Oekraïne niets terug te vinden was over u en u het beste naar het buitenland kon gaan. In augustus of september 2005 werd u in een station in Kiev door de Oekraïense politie aangehouden. U legde uit dat u uit de Russische Federatie kwam en documenten verwachtte. De politie geloofde u echter niet en zei dat u een spion was. U kwam in een cel terecht, werd verhoord, van spionage beschuldigd en ernstig mishandeld. U liep hierdoor een hersenschudding op. U werd vrijgelaten en kreeg te horen dat u het Oekraïense grondgebied zou moeten verlaten omdat u anders lange tijd zou worden opgesloten. U verliet Oekraïne vanuit het dorp Izjevtsy gelegen in de provincie Tsjernovitsy op 9 of 10 januari 2009. U reisde met een en dezelfde bus vanuit Izjevtsy naar Brussel, waar u op 12 januari 2009 arriveerde. Op 16 januari 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u geen staatsburgerschap bezit en u zich noch in de Russische Federatie, waar u van 1987 tot 2003 had verbleven, noch in Oekraïne, waar u uw kindertijd had doorgebracht en sinds 2005 tot begin 2009 opnieuw had verbleven, kon vestigen wegens gebrek aan documenten.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Zo kan eerst en vooral geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u staatloos zijn en nooit een staatsburgerschap hebben kunnen verwerven.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat volgens de staatsburgerschapswetgeving van Oekraïne een kind dat in Oekraïne is geboren van ouders die niet bekend zijn, hetgeen uw geval zou zijn (verklaring DVZ, vraag 4 en CGVS, p. 3), van rechtswege het Oekraïense staatsburgerschap verkrijgt.

Nu verklaarde u weliswaar niet over een geboorteakte te beschikken, aangezien dit document verloren ging toen u na de Tsjernobylramp in 1986 uit Pripjat werd geëvacueerd (CGVS, p. 10).

Aangezien u verklaarde toen in Kiev te zijn opgevangen waar u kon kiezen waar u verder wilde studeren, is het niet aannemelijk dat er geen enkel spoor meer zou bestaan over u in Oekraïne, zoals u nochtans verklaarde (CGVS, p. 3, 13 en 14).

U verklaarde voorts gedurende twaalf jaar legaal te hebben gewerkt voor de Russische zeevloot. Van deze twaalf jaar werkte u verschillende jaren als turbinespecialist in nucleaire onderzeeërs. U verklaarde verder dat u tijdens uw werk voor de Russische vloot vertrouwelijke informatie verzamelde en u een document had moeten ondertekenen dat u gedurende 25 jaar deze informatie niet zou prijsgeven. U verklaarde bovendien dat u geregeld op zending werd gestuurd naar het buitenland, onder andere naar Vietnam en India (CGVS, p. 7, 8 en 9).

Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u officieel geregistreerd stond bij de militaire basis waar u twaalf jaar op legale wijze in dienst was.

Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u nergens een officiële registratie of een "propiska" hebben gehad (CGVS, p. 5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat personen die een permanente verblijfplaats in de Russische Federatie kunnen aantonen van vijf jaar (tot 2002 was dit drie jaar), in aanmerking komen voor het verkrijgen van het Russische staatsburgerschap.

Het is niet aannemelijk dat de Russische zeemacht gedurende maar liefst twaalf jaar een staatloze in dienst zou nemen die daarenboven nota bene met vertrouwelijke informatie zou hebben mogen omgaan.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u nooit over een staatsburgerschap hebben beschikt.

U legde de Belgische asielinstanties voorts geen enkel identiteitsdocument voor (CGVS, p. 9 en 20). Nu verklaarde u weliswaar dat u nooit over een paspoort had beschikt.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw staatloosheid. U vervolgde dat u een aantal documenten, met name attesten waarin staat dat u noch het Russisch, noch het Oekraïens staatsburgerschap bezit, de dag na uw aankomst in België in het Noordstation kwijtraakte.

Afgezien van het feit dat u verklaarde hiervan geen aangifte te hebben gedaan bij de Belgische autoriteiten, verklaarde u op 24 februari 2009 oftewel zo'n tien maanden geleden op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u pogingen zou ondernemen om nog aan documenten te geraken (verklaring DVZ, vraag 21). Tot op heden legde u de Belgische asielinstanties echter nog steeds geen enkel document voor waaruit uw identiteit ook maar enigszins zou blijken.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie achterhoudt over uw identiteit en staatsburgerschap.

Het is in ditzelfde verband merkwaardig dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw militair boekje hier in Brussel kwijtraakte (verklaring DVZ, vraag 21), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 december 2009 uitdrukkelijk verklaarde dat uw militair boekje niet bij de spullen lag die u in Brussel kwijtraakte (CGVS, p. 9). Hierdoor wordt het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet op de hoogte wenst te brengen van uw identiteit en staatsburgerschap nog versterkt.

Er kan verder eveneens worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u zijn opgegroeid in een weeshuis in het stadje Pripyat (CGVS, p. 5).

Toen u werd gevraagd of er een rivier stroomt in Pripyat of in de omgeving van Pripyat zei u dat u dat niet wist, waaraan u toevoegde dat je er wel een grote wateropslagplaats had (CGVS, p. 5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de rivier Pripyat door de stad Pripyat stroomt. Ook al verklaarde u nog klein te zijn geweest toen u Pripyat in 1986 verliet (u was toen 15) en niet vaak buiten te zijn gekomen, is het hoogst merkwaardig dat u niet zou weten dat in de stad waar u woonde een rivier stroomt die nota bene de naam van deze stad draagt. Toen u voorts werd gevraagd waar de stad Pripyat zich situeert ten opzichte van Kiev, met name of Pripyat ten noorden, zuiden, westen of oosten van Kiev ligt, zei u dat Pripyat volgens u ten westen van Kiev ligt (CGVS, p. 5).

Uit informatie waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Pripyat ten noorden van Kiev ligt. Hieruit blijkt dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen als zou u in Pripyat zijn opgegroeid.

U legde de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voor over de door u aangehaalde problemen die u zowel in de Russische Federatie als in Oekraïne zou hebben gekend.

Aangaande uw vluchtrelaas werd bovendien een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen. Toen u werd gevraagd of u na uw vrijlating van bij de SBU, waar u gedurende een week werd vastgehouden en daarbij ernstig werd mishandeld, een dokter ging opzoeken of naar het ziekenhuis ging, zei u uitdrukkelijk dat u dat niet gedaan had. Toen u werd gevraagd waarom u dat niet gedaan had, zei u dat u dat niet had gedaan omdat u geen documenten had. U stelde vervolgens de vraag wie u dan wel zou behandelen (CGVS, p. 13). Toen u even later werd gevraagd of u na uw vasthouding door de Russische staatsveiligheidsdienst FSB in Moskou waarbij u eveneens mishandeld zou zijn geweest een dokter ging opzoeken of naar het ziekenhuis ging, zei u dat u dat toen niet gedaan had, maar dat u in Oekraïne wel een dokter had opgezocht na te zijn vrijgelaten van bij de SBU (CGVS, p. 19 en 20).

Toen u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, zei u dat u in Oekraïne maar even bij een dokter was langsgesgaan die u pillen tegen hoofdpijn had voorgeschreven en dat u niet in een ziekenhuis werd

opgenomen (CGVS, p. 20). Hiermee wordt deze ongerijmdheid evenwel niet opgeheven, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

U verklaarde dat u door de Oekraïense staatsveiligheidsdienst nota bene beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 12, 13, 16, 18 en 22). U voegde hier evenwel aan toe dat deze dienst geen bewijzen had tegen u.

Mocht de Oekraïense staatsveiligheidsdienst u werkelijk verdenken van spionage, rijst de vraag waarom u na een week werd vrijgelaten en aangeraden werd het Oekraïense grondgebied te verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

U verklaarde dat u in het begin van de zomer van 2004 in Moskou werd aangehouden. U kon zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dd 7 december 2009 echter niet meer herinneren wanneer u toen precies werd vastgehouden (CGVS, p. 18 en 19).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat dit de eerste keer was dat u in uw leven werd gearresteerd, wekt dit verbazing.

U kon evenmin het adres noch de wijk opgeven van de staf van de Russische vloot waar u twee dagen na elkaar naartoe was gegaan om er naar uw documenten te vragen (CGVS, p. 19). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw problemen met de Oekraïense staatsveiligheidsdienst SBU in 2005 nog zo'n drieënhalf jaar in Oekraïne verbleef zonder er problemen te hebben gekend (CGVS, p. 17 en 18).

Mocht u werkelijk ernstige problemen hebben gekend met de SBU, zou redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht dat u ofwel stappen zou hebben ondernomen om hetgeen u overkwam aan te klagen, hetgeen u echter niet deed (CGVS, p. 13 en 18), ofwel dat u reeds voor januari 2009 het Oekraïense grondgebied zou hebben verlaten.

Door het feit dat u blijkbaar niet gehaast was om Oekraïne te verlaten, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

U legde de Belgische asielinstanties tenslotte evenmin enig document of bewijs voor aangaande uw reisroute. U zei dat u in het dorp Izjevtsy in het westen van Oekraïne een bus instapte die u naar Brussel bracht. U weet echter niet via welke landen u reisde en verklaarde zonder enig document naar België te zijn gereisd. Toen u werd gevraagd of voor u documenten werden aangemaakt voor deze reis, zei u dat dat mogelijk is, maar dat u daar niet van op de hoogte bent (CGVS, p. 15).

In het licht van wat hieraan voorafgaat, kan aan uw verklaringen hieromtrent echter evenmin geloof worden gehecht.

Aangezien u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over uw staatsburgerschap, uw identiteit, uw afkomst alsook over de werkelijke redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 januari 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en haalt de definitie aan van het begrip "vluchteling".

Hij haalt artikel 48/4, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 aan en expliciteert het begrip "ernstige schade". Hij verduidelijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden gearresteerd, mishandeld en/of berecht omdat hij geen nationaliteit noch enige verblijfsvergunning heeft.

Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal besloten heeft tot de afwijzing van zijn asielaanvraag om reden van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas "zonder aan te geven waarom".

Hij verwijst naar "J.C.Hathaway, The law of refugee status" die stelt dat verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Hij beweert dat het aannemelijk is dat er geen sporen terug te vinden zijn van zijn verblijf in het weeshuis en dat de administratie niet is gebeurd zoals het hoorde gezien de spoed waarmee de evacuatie van Pripyat is gebeurd na de ramp in Tsjernobyl.

Verzoeker verklaart dat hij geprobeerd heeft het Russische staatsburgerschap te verkrijgen, maar dat de Russische ambtenaren hem, na de onafhankelijkheid van Oekraïne, hebben doorverwezen naar Oekraïne waar volgens hem geen sporen terug te vinden waren van zijn jeugd en hij dus de Oekraïense nationaliteit niet kon vragen.

Hij vervolgt dat hij *“reeds alles heeft geprobeerd, wat niet door het CGVS wordt weerlegd, om een legitiem verblijf te verkrijgen in zijn land van herkomst (verzoeker heeft hiervoor zonder succes o.a. een advocaat ingeschakeld)”*.

Hij beweert ook nog een oud-collega te hebben gebeld om zijn huisbaas te gaan opzoeken en de documenten die hij daar had achtergelaten op te sturen, maar *“de huisbaas, een oudere vrouw, bleek inmiddels overleden. Bijgevolg heeft de oud-collega de documenten niet kunnen opsturen”*, aldus verzoeker. Dat hij bewust informatie achterhoudt over zijn identiteit, zo stelt verzoeker is *“een onjuiste en onnodige suggestieve bewering”*.

Hij verklaart zijn land van herkomst pas verlaten te hebben nadat alle andere mogelijkheden waren uitgeput.

Hij wijt zijn onwetendheid over de geografische omgeving van Pripjat aan het feit dat hij is opgegroeid in een weeshuis en nooit in de stad Pripjat is geweest.

Aangaande de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen omtrent het opzoeken van een dokter in Oekraïne, stelt hij in zijn verzoekschrift dat *“Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker vertelde dat hij in Rusland niet naar het ziekenhuis is geweest omdat hij niet zou behandeld worden bij gebrek aan papieren. Het CGVS vindt deze redenering inconsistent met het feit dat verzoeker na zijn opsluiting in Oekraïne wel een dokter heeft bezocht. Het lijkt echter aannemelijk dat verzoeker in zijn meer vertrouwde omgeving in Oekraïne een andere afweging heeft gemaakt tussen de nood aan medische verzorging en het risico om opnieuw gearresteerd te worden”*.

Hij beweert dat de Commissaris-generaal zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft en voert een schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 57/6 van voormelde wet van 15 december 1980. Volgens verzoeker geeft de Commissaris-generaal ook niet aan waarom zijn relaas bedrieglijk zou zijn en waarom het gebrek aan documenten bedrieglijk zou zijn.

Verzoeker vraagt dan ook om zijn vluchtelingenstatus te erkennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Bovendien merkt de Raad op dat de bewering van verzoeker dat de Commissaris-generaal besloten heeft tot ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas *“zonder aan te geven waarom”* en ook niet aangeeft waarom het gebrek aan documenten bedrieglijk zou zijn, de indruk geeft dat verzoeker zich de moeite niet heeft getroost kennis te nemen van de inhoud (zie sub 1.2.) van de bestreden beslissing.

De Raad leest er immers dat er omstandig werd uiteengezet waarom er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn beweerde staatsloosheid en om welke redenen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verloren gaat.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat (I) er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen als zou hij staatloos zijn; (II) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk te zijn opgegroeid in een weeshuis in het stadje Pripjat; (III) het niet aannemelijk is dat verzoeker beschuldigd werd van spionage door de Oekraïense staatsveiligheid; (IV) zijn arrestatie in Moskou in de zomer van 2004 niet aannemelijk is; (V) verzoeker, na zijn problemen met de Oekraïense staatsveiligheid, nog zo'n drieënhalve jaar in Oekraïne heeft verbleven zonder er nog verdere problemen te hebben gekend; (VI) verzoeker nalaat om enig identiteitsdocument neer te leggen of een begin van bewijs aan te brengen van de door hem aangehaalde problemen in de Russische Federatie en Oekraïne.

Op basis van deze vaststellingen, die werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, stelt de Raad dat de Commissaris-generaal terecht kon besluiten dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing is bijgevolg wel degelijk genoegzaam gemotiveerd; derhalve is artikel 57/6 van voormelde wet van 15 december 1980 niet geschonden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aangaande de beweerde staatloosheid niet enkel stelt dat verzoeker het Russische staatsburgerschap had kunnen verkrijgen, maar ook het Oekraïense.

Uit de informatie die bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt immers dat volgens de wetten op het staatsburgerschap van Oekraïne een kind dat in Oekraïne is geboren uit ouders die niet gekend zijn, hetgeen voor verzoeker het geval zou zijn, van rechtswege het Oekraïense staatsburgerschap verkrijgt. Verzoeker betwist deze informatie niet, noch brengt hij zelf elementen aan die deze informatie zouden weerleggen of ontkrachten. Het feit dat hij geen familie heeft in Oekraïne, noch enige spoor kan terugvinden van zijn verblijf in het weeshuis wegens de spoed waarmee de evacuatie zou gebeurd zijn, doet hier geen afbreuk aan. Het is inderdaad niet aannemelijk dat er geen enkel spoor meer zou bestaan over verzoeker in Oekraïne gezien hij verklaarde in Kiev te zijn opgevangen na zijn vertrek uit het weeshuis van Pripjat waar hij kon kiezen waar hij verder wilde studeren. Daarenboven vernietigt een snelle evacuatie geen persoonsgegevens.

Verzoeker betwist evenmin de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit de mogelijkheid blijkt tot het verkrijgen van het Russische staatsburgerschap op basis van een meer dan vijf jaar permanent verblijf in de Russische Federatie.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht dat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat verzoeker officieel geregistreerd stond bij de militaire basis waar hij twaalf jaar op legale wijze in dienst was; dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij nergens een officiële registratie of een "propiska" hebben gehad; dat het niet aannemelijk is dat de Russische zeemacht gedurende maar liefst twaalf jaar een staatloze in dienst zou nemen die daarenboven nota bene met vertrouwelijke informatie zou hebben mogen omgaan; dat het bijgevolg ongeloofwaardig is dat verzoeker nooit over een staatsburgerschap zou hebben beschikt.

Verzoekers verklaring dat hij geprobeerd heeft het Russische staatsburgerschap te verkrijgen en *"alles heeft geprobeerd om een legitiem verblijf te verkrijgen in zijn land van herkomst (verzoeker heeft hiervoor zonder succes o.a. een advocaat ingeschakeld)"* is louter een blote bewering; van dit "alles" brengt hij geen enkel bewijs bij.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd waaruit zijn identiteit blijkt. Zij stelling dat hij wel pogingen zou ondernomen hebben om aan documenten te geraken waaruit zijn identiteit kan blijken, maar dat *"de huisbaas, een oudere vrouw, bleek inmiddels overleden. Bijgevolg heeft de oud-collega de documenten niet kunnen opsturen"* is ook een blote bewering.

De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Verzoeker bleef hier duidelijk in gebreke. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658; RvV 27 maart 2008, nr. 9256).

Aangaande verzoekers uitleg om zijn onwetendheid omtrent de omgeving van Pripjat te verklaren, merkt de Raad op dat het niet onredelijk is enige kennis, zoals de aanwezigheid van een rivier, te verwachten aangaande het stadje waar verzoeker beweert te zijn opgegroeid. Een asielzoeker moet immers in staat zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251, RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Het feit dat men geïsoleerd leefde of niet veel gereisd zou hebben doet hieraan geen afbreuk. Bovendien merkt de Raad op dat voor iemand die beweert als officier bij de Russische marine te hebben gediend, toch zou moeten weten dat Pripjat, waar hij is opgegroeid, ten noorden van Kiev ligt.

Verzoeker laat ook gelden dat de redenering in de bestreden beslissing dat hij in Rusland niet naar de dokter geweest is, inconsistent is met het feit dat hij na zijn opsluiting in Oekraïne wel een dokter bezocht heeft.

De Raad stelt echter vast dat de inconsistentie niet ligt in het feit dat verzoeker zou verklaard hebben niet naar de dokter te zijn geweest in Rusland, terwijl hij wel een dokter heeft geraadpleegd in Oekraïne, maar wel in het feit dat verzoeker aanvankelijk verklaarde in Oekraïne geen dokter te hebben geraadpleegd na zijn vrijlating bij de SBU (zie verhoorverslag van 7 december 2009, p. 13), om vervolgens te stellen dat hij na zijn vrijlating bij de SBU wél een dokter heeft geraadpleegd:

Vraag: *"Heeft u een dokter geraadpleegd na uw vrijlating?"*

Antwoord: *"Nee, niet in Rusland, wel in Oekraïne"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 19).

Dergelijke verklaringen zijn wel degelijk inconsistent en ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet antwoordt op de motivering van de Commissaris-generaal wat betreft zijn onwetendheid aangaande zijn reisweg naar België.

De Raad verwijst bijgevolg naar de bestreden beslissing en benadrukt de Raad dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij -die voorhoudt zeemachtsofficier te zijn geweest- doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reisweg naar België.

In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de Raad dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Van verzoeker wordt de vluchtelingenstatus niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat dit relaas als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis liggen van dit relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE